

باسمه تعالی

سوژه سخن

ویژه روز جهانی مسجد

تولید معاونت فرهنگی و اجتماعی مرکز رسیدگی به امور مساجد

مسجد محور اصلی رابطه ایمانی

حضرت امیرالمومنین علی علیه السلام در نهج البلاغه فرمودند: «مَنْ ضَيَّعَهُ الْأَقْرَبُ أَتَيْحَ لَهُ الْأَبْعَدُ»

هرکس که نزدیکان و خویشان، او را رها کنند [و مورد بی مهری قرار دهند] زمینه برای بیگانگان فراهم می‌شود [تا او را جذب خود کنند].

حدیث مهم فوق، هم ناظر بر خویشاوندان نسبی است و هم خویشاوندان ایمانی. کسی که در میان خانواده و فامیل مورد بی مهری و دفع قرار گیرد، غریبه‌هایی که مرامی مخالف خانواده دارند، او را جذب خواهند کرد و موافق مرام خود خواهند نمود. همانطور که خلأ در فیزیک محال است در عالم ارتباطات و در عالم فکر و عقیده هم محال است. کسی که نتواند با افراد نزدیک خود، ارتباط بگیرد، خلأ ارتباطی خود را باید در جایی دیگر پر کند و آن جای دیگر ممکن است در نزد بیگانه‌ای باشد که افکاری پلید در سر دارد. اگر خانواده متدین و انقلابی باشند اما فردی از افراد خود را به هر دلیلی دفع کنند، او خلأ ارتباط خود را جای دیگری پر خواهد کرد. اگر چنین فردی نتواند جذب افکار دینی و انقلابی نزدیکان خود شود، خلأ اعتقادی موجب می‌شود اعتقادات دیگرانی را جذب کند که معلوم نیست چقدر بدون انحراف باشد.

اعضای جامعه ایمانی نیز اقرباء و خویشاوندان یکدیگر محسوب می‌شوند و اتفاقاً از دیدگاه باطنی و اخروی که حقیقت اشیاء را نمایان می‌کند، این خویشاوندی، خویشاوندی اصلی است. قرآن کریم به گسسته شدن ارتباطات خویشاوندی غیر ایمانی در روز قیامت اشاره می‌کند؛ «فَإِذَا نُفِخَ فِي الصُّورِ فَلَا أَنْسَابَ بَيْنَهُمْ يَوْمَئِذٍ وَلَا يَتَسَاءَلُونَ» (مؤمنون / آیه ۱۰۱) در روز قیامت، خویشاوندی خونی و ژنی، هیچ به کار انسان نمی‌آید. فردی به دلیل این که با بزرگی، فامیل بوده نجات پیدا نخواهد کرد؛ بلکه بالعکس، نزدیکان اگر دارای پیوند ایمانی با یکدیگر نباشند از یکدیگر فرار خواهند کرد؛ «يَوْمَ يَفِرُّ الْمَرْءُ مِنْ أَخِيهِ وَأُمِّهِ وَوَصَاحِبَتِهِ وَبَنِيهِ» (عس / آیه ۳۴ تا ۳۶) خلاصه این که اصل و حقیقت پیوندها که باقی ماندنی است و در قیامت بیشتر ظهور خواهد داشت، پیوند ایمانی است. مؤمنین مانند اقرباء و خویشانند، بلکه خود اقرباء و خویشانند؛ پس باید شبکه ارتباطی خود را مستحکم نگه

دارند و تا حد امکان نگذرانند کسی از دایره ایمانی خارج شود. مسجد به عنوان پایگاه و محور اصلی رابطه ایمانی بین مؤمنین، باید محل جذب مؤمنین باشد، نه دفع. جذب در مسجد باید حداکثری حداکثری باشد و دفع در آن بسیار حداقلی. مؤمنین مسجدی باید مراقب باشند چنانچه فردی را به ویژه کودک و نوجوان را از مسجد دفع کنند ممکن است او جذب بیگانگان شود. در این صورت ممکن است انحراف او در قیامت به نام ما نوشته شود و ما نیز در انحراف او شریک محسوب شویم. بر این اساس اگر کسی به هر دلیلی چند روزی به مسجد نیامد باید مورد احوالپرسی قرار گیرد و دلیل نیامدن او سؤال شود و اگر به دلیل مشکل خاصی از سوی مسجد بوده است برطرف شود. به خانه بیماران مسجدی باید سر زده شود، مشکلات اهالی مسجد باید تا حد امکان به وسیله خود اهالی مسجد پیگیری شود تا پیوند ارتباطی مسجدیها مستحکم باقی بماند.

پایان پیام/